

og berettiget, og det maa den selv stonne over, fordi den stonner derover paa sit eget Ansvar.

Hvad saa angaar Forordningen af 6te April 1842, er jo selvfølgelig aldeles ikke ærede Kollegas og mit eget Svar paa det Spørgsmaal, som den ærede Taler egentlig specielt rejser imod os, overmaade let at give; thi Svaret gaar ganske simpelt ud derpaa, at de omtalte Bestemmelser i Forordningen af 6te April 1842 selvfølgelig aldeles ikke kunne anvendes imod Statsmyndighederne af den Grund, at Forbud slet ikke kunne anvendes mod dem. Det er saa meget desto klarere, som vi jo allesammen — i alt Fald alle de af os, som have lidt mere ubstrakte Kundskaber om Statsretten — ville vide, at den Gang Forordningen af 6te April 1842 udkom, var det en fuldstændig Umulighed og Utænelighed, at der skulde kunne nedlægges et Fogedforbud mod Statsmyndighedernes Handlinger, fordi det jo den Gang var Regel, at Domstolene vare ganske inkompetente til at tage saadanne Spørgsmaal under Paafendelse. Det er først ved Grundloven, at de overhovedet ere blevne berettigede til at tage saadanne Spørgsmaal under Paafendelse; men saaledes som Lovgivningen var i 1842, vare de aldeles ikke berettigede til at stonne over dem, hver kan foreløbig eller endelig, og de Retsmidler, som omtales i Forordningen af 6te April 1842, først og fremmest Anlæg af en Politisag og dernæst Indstriden af Politimesteren, vare Retsmidler, som der aldeles ikke kunde være Tale om at anvende mod Staten; Domstolene vilde være aldeles uberettigede dertil efter den dagældende Lovgivning. Det maa den ærede Intrepellant jo vide — saa uvidende kan han dog ikke være i den danske Statsret — at Domstolene vilde være aldeles ude af Stand til at dømme en Statsmyndighed for at have overstredet Grænserne for sin Kompetence ved at tilføjede et Fogedforbud. Altsaa, Reglerne i Forordningen af 6te April 1842 ere aldeles ikke anvendelige undtagen ved Forbud mod andre end en Statsmyndighed, og det er det, der foreligger her. Der er jo intet Menneſte her i denne Sag, som lader sig dupere af saadanne Betragtninger som, at den ærede Taler, i Stedet for at tale om Jærnbanevæsenet, som staar under Ministeriet for offentlige Arbejder, der jo er i Spidsen for det, taler om Generaldirektør Tegner. Det er jo aldeles det samme; naturligvis, naar Generaldirektør Tegner optræder her, optræder han i sin Embedssegenskab og altsaa efter Ordre af det Ministerium, som han staar under, og som har givet ham Bemyndigelse. Naar saa den

ærede Taler talte noget om en Bejbetjent, som skulde kunne komme og sige til Folk: Her skal nu anlægges en Vej, og jeg bryder mig ikke om, at Fogden forbyder det o. s. v., saa maa man dog huske paa, at her er der jo slet ikke Tale om de underordnede Bejbetjente, her er kun Spørgsmaal, om vedkommende Administrationsgrene. Den Virksomhed, som der her er Tale om, er jo en Regeringsvirksomhed og maa være det, thi dersom Regeringen ikke ydede den Privatmand, der efter Koncession er Anlægger af en Jærnbane, den Hjælp, som Forordningen af 5te Marts 1845 foreskriver, hvordan i Alverden skulde han saa bære sig ad, saa kunde han jo slet ikke komme til at anlægge Banen. Altsaa, den Virksomhed, som skal udvise fra Regeringens Side ved at nedlægge den i Forordningens § 5 omtalte Kommission, og den Virksomhed, som denne Kommission videre udviser ved først at bestemme, hvilke Arealer der skal tages, og senere, hvad der skal gives for dem, er en Regeringsvirksomhed og maa være det, og det er en Regeringsvirksomhed, hvad enten det er Staten eller en anden, som anlægger Jærnbanen.

Det er altsaa i ganske korte Træk det, som fra min Side er at svare til den ærede Talers Forespørgsel. Jeg vil nu sige et Par Ord om nogle af de Citater, han kom med, fordi der maasse kan være en eller anden, som tror, at der i Virkeligheden er noget i dem. Saaledes søgte jo den ærede Taler at udbrede sig meget vidtløftig om, hvorlunde Grundlovens § 72 ikke var saaledes at forstå, at man ubetinget skulde adlyde Øvrighedens Paalæg og straffes, naar man ikke gjorde det, selv om det, Øvrigheden paalagde, egentlig var noget, som man ikke var forpligtet til at gøre. Alle disse Citater kunde have været sparede. Det er ikke paastaet fra nogen Side. Her er jo ingen, der vil straffe Begravelsesvæsenet, og det er jo kun det, alle disse Citater sigte til. De bevise, hvad ingen bestrider, at Begravelsesvæsenet ikke vilde være blevet straffet, fordi det sagde: Nej, vi ville ikke efterkomme Ministeriet for offentlige Arbejders Forlangende om at saa de omtalte Arealer; det er ikke det, der er Tale om her. Naar den Forfatter, som jeg citerede, paaberaaber sig Grundlovens § 72, er det, fordi han mener, at der i den er nedlagt den Sætning, at Statsregeringen maa være berettiget til at handle og ikke kan standses i at handle ved Henvendelse til Domstolene. Denne Tanke tror jeg ogsaa ligger deri, og hvad særlig det Citat angaar, som den ærede Taler anførte af et Skrift af vor højtærede Formand,